

et godt tilsagn efter nogle ordvekslinger, der var sådan pro et contra, og jeg sagde på Socialdemokratiets vegne, at det tilsagn fra fødevarerproducenterens side var vi meget tilfredse med og glade for.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Så er det hr. Christian Mejdahl som ordfører.

Christian Mejdahl (V):

Venstre er enig med regeringen i, at der skal lægges vægt på en debat om fødevarerpolitikken, en saglig debat, som kan danne grundlag for holdbare politiske beslutninger til gavn for forbrugerne og for de fødevarerproducerende erhverv.

Det er så det, regeringen lægger op til med den fødevarerpolitiske redegørelse, og jeg skal allerede nu kvittere for den, selv om vi fik den med 1 uges forsinkelse, ved at sige, at Venstre er enig med regeringen langt hen ad vejen.

Regeringen vil få travlt, hvis den skal gennemføre det, den lover at arbejde for. Regeringen skal imidlertid ikke bebrejdes, at den har ambitioner, i hvert fald ikke på de områder, hvor vi er enige, men vi er ikke enige hele vejen.

Der er ting, som Venstre er kritisk over for og uenig i, og de ting vil jeg tage fat på undervejs, og det er tydeligt at se, at fødevarerministeren har haft en finger på tastaturet, da redegørelsen blev skrevet.

Redegørelsen skitserer en række fødevarerpolitiske dilemmaer eller paradokser, når mange hensyn skal forenes og gå op i en højere enhed. Det viser med al ønskelig tydelighed, hvilke udfordringer man står over for som producent, forbruger og for den sags skyld også myndighed.

Venstre vil opfordre til, at der findes en balance, der gør, at vi ikke havner i hverken den ene eller den anden grøft, når vi skal forene fødevareresikkerhed og fødevarer kvalitet, miljø og dyrevelfærd, korrekt ernæring og gode smagsoplevelser osv.

Et andet paradoks er, at i takt med den økonomiske udvikling og velstand er den andel af forbrugerkronen, som går til mad, faldet fra næsten 40 pct. til ca. 10 pct. gennem de sidste 50 år. På den baggrund er det vel ikke så sært, at landbrug, fiskeri og gartnere har været nødt til at forcere en strukturudvikling ved at udnytte den teknik og teknologi, der har været til rådighed.

I redegørelsen hedder det, at den danske fødevarer sektor har haft tradition for at levere masseproducerede produkter af en ensartet kvalitet.

Her synes jeg, der er grund til at nævne: af fremragende kvalitet! Og så findes der endda et utal specialprodukter. Hvordan kan man ellers forklare, at Danmark, som der står i redegørelsen, er verdens største nettoeksportør af fødevarer målt pr. indbygger? Den position kan kun opnås ved at afsætte kvalitetsprodukter til gode priser.

I redegørelsen slår regeringen til lyd for at fremme en liberalisering af samhandelen med fødevarer ved at fjerne handelshindringer og ved at nedtrappe og fjerne støtteordninger. Den politik er Venstre enig i, men der er nogle forudsætninger, som skal være opfyldt. Dem springer regeringen over.

Venstres forudsætninger for at afvikle landbrugsstøtten er, at det sker gradvis og ligeligt i de industrialiserede lande, altså i WTO-regi, og at man samtidig letter erhvervene for de særbyrder, der er pålagt dem i forhold til konkurrenterne. Er de betingelser opfyldt, så er vi med på at afvikle støtten.

Noget tyder på, at den politik får trange kår, når man ser på, hvordan en kæmpestor fødevarerproducent som USA går den modsatte vej og forøger støtten, endda mærkbart, til sine fødevarerproducenter.

Venstre er enig med regeringen i forskningens betydning og ligeså, hvad angår uddannelse, men hvad angår landbrugets overbygningsuddannelse, som er uømt og styrket, så pynter regeringen sig med lånte fjer. Den nødvendige og rigtige styrkelse af driftslederuddannelsen, der teknisk set betegnes som modul 3, fik landbrugsskolerne og landbrugsskoleleverne lov til selv at betale. Der fulgte ikke taksametertilskud med, som der normalt gør til de øvrige erhvervsuddannelser. Det forhold bør regeringen rette op på ved førstkomende lejlighed.

Fødevareresikkerhed har en central plads i redegørelsen. Forbrugerne har krav på, at fødevarer er sikre, og det er uacceptabelt, hvis fødevarer udgør en sundhedsmæssig risiko, står der. Det er der jo ingen, der kan være uenig i, men her er der mange om ansvaret. Det hviler ikke kun på producenterne. Hele vejen gennem forarbejdnings- og detailledet til køkkenbordet går fødevarerne igennem mange hænder, og det er ikke mindst det sidste led, der er sårbart i sikkerhedsmæssig henseende.

Det står der også noget om på redegørelsen side 41. Alle led i kæden må medvirke til fødevareresikkerheden og derfor også have et medansvar herfor. Fødevarerne skal også kontrolleres, det bliver de også, dels ved egenkontrol, dels